

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 254. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm8345/facsimile.pdf (tilgået 23. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

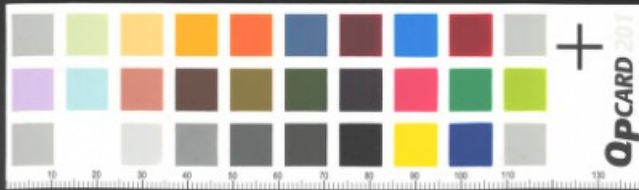
[Læs CC0-erklæringen](#)

kan den fortære, Livs-Lyst er Modgangs Daatter! Døds-Attraa er Modgangs Sen! Intet Haab om bedre Tider kan forløse mig med Livet, thi Vedning er kun Lapperie, og Risten i mit Purpur voger aldrig sammen, men glemt var den nu, hvis du havde ladet mig ende! Min Krone, min Søster, min Rigdom, det kunde du jo give mig tilbage, men aldrig mit glimrende Navn, det fik jeg ei tilbage, om jeg saa end afvattede min Skam, thi hvad man tvætter, taber i det Mindste Glansden, og seent vil Nyttet holde op at sjunge: Kong Frode var en fangen Mand!

Betænker paa den anden Side, at ikke Liv, men Død er hvad I skyldte mig, og hvad jeg ærlig har fortjent af eder, saa I maatte fortryde Slaanfelen, hvergang I kom min Fiende-Færd ihu! Skamme eder maa I jo, ved at betænke hvilken grum Uven det var, hvis Liv I freiste! Hvorfor vil I dog spare en Mand, som er sin Død værd, og holde Haand over eders Efterstræber! Hvad kan være mere billigt, end at jeg tommer selv den Skaal, som jeg istaanke til Eder, og jeg vil frit bekende, at havde Lykken været mig saa god, som den var eder, da havde jeg uden al Barmhertighed betjent mig af den Stærkeres Ret. Har jeg altsaa ingen Skade gjort eder, da er det Skiæbnens og ikke min Skyld, Billien havde jeg, og den bør her træde i Gierningens Sted!

For Resten, saa, vil ikke I stille mig ved Livet, saa vil jeg selv, og naaer det vel ogsaa, aldenstund jeg har Hænder paa Skafret!

Nei, sagde Erik, det forbyde Himlen, at du stulde forfalde til saadan en Daarlighed! Himlen forbyde, siger jeg, at du med Skiæmsel stulde gjøre Ende paa et berømmeligt Levnet! Ja, har ikke Guderne selv udtrykkelig forbudt at være Selvmorder, og nægte sig selv den Medlidenhed, man viser Andre! Fristet, ikke sældet dig har Nornen, hun vilde kun forsøge, hvordan du kunde stille dig i Modgang, og der er ingen Ulykke stæet dig,

som jo med Liden kan forvindes, thi Bærestregen, du har saaet, staaer ingen Mand af Hesten. Kun ved Modgang vinder man de stærke Been, der herer til at bære gode Dage, man skionner heller aldrig paa sin Lykke, for man har prøvet hvad det er at miste den, og det er eens efter overstaaet. Kummer vi kan smage Glædens fulde Sødme!

En eneste Drik Vand! Skulde den give dig Affmag for Livet! Hvad siger det, at du gav efter for Vandet, aldenstund du viger ei for Staalet, og maa man ikke snarere kalde det Væe end Skam, at du svømmede i din fulde Rustning! Din Ulykke! er den vel større end at Følk i Tusindtal vilde stutte sig lykkelige ved at naae den! Du er en regierende Konge, staaer med usvækket Livs-Kraft i din blomstrende Alder, og er ungdommelig nok til at turde haabe, du, ved end mere glimrende Bedrifter, kan selv fordunkle din forrige Roes! O! lad dog aldrig Nogen see dig saa blodsøden, at du ikke blot skulde grue for Modgang, men endog af Utaalmodighed berøver henslænge dit unge Liv, thi mere kvindagtig er ingen Mand, end den, der af Gru for Siendighed taber Modet til at leve, og det er ikke den kloge Mand, der med sit Liv vil kiope sig løs fra Ulykke, som om Døden ei selv var den største! Dødeligt Fiendskab er altid Daarlskab, men til sig selv er det Banvid, og selv imellem gale Følk er det et Drog, som gior sig selv Fortrad! Eller, sig mig dog engang, naar du med Døden hevner dig over en lille Krænkelse, hvem skal saa hevne den store Fornærmelse, du dog unægtelig derved lider, og synes du dog ikke, det er et mageløst Galtskab, at ville hevne sig paa sin Ulykke ved at staae sig selv ihjel!

Betænk for Resten, at det Lykkens Skibdebarn, som fik aldrig Riis af sin søde Moder, er ikke født endnu! Hidindtil har du været hendes Kiale-Dagge, som ikke en Wind maatte blæse paa, hidindtil har du danset paa Roser, og nu, saasnart der kommer et Gran i Veien, er du

